

Hoofdstuk 1

‘Je bent gestoord, dat is niets voor jou!’
Odette haalde haar schouders op. ‘Het lijkt me leuk en ik droom er mijn hele leven al van. Waarom zou ik het niet proberen?’
Haar broer schudde zijn hoofd. ‘Je kunt niet zomaar een boerderijtje kopen en de boerin uit gaan hangen. Je bent een echt stadsmens. Wat weet jij nou van dieren houden en groente kweken?’
‘Meer dan ik ooit wist over alle andere dingen die ik gedaan heb. Ik heb er de afgelopen jaren al best veel over gelezen. En al was dat niet zo, er zijn zat boeken, cursussen en bergen informatie op internet om me op weg te helpen. Het lijkt me leuk.’
‘Het is een vlucht.’
‘Natuurlijk is het dat,’ gaf ze toe, ‘maar wat is daar erg aan? Als het me niet bevalt, verkoop ik de boel weer. Zo simpel is dat.’
‘Nu klink je als een verwend, rijk nest.’
‘Ik ben ook best rijk. Maar ik heb het grootste deel van mijn geld eigenhandig bij elkaar verdiend, dus dan mag ik ook eigenhandig beslissen waar ik het aan uitgeef.’
‘Het is een slechte investering, zeker als je ervan uitgeaat dat je het toch niet volhoudt.’
‘Daar ga ik niet van uit, dat was mijn reactie op jouw twijfels. Ik zou dit niet doen, als ik er niet hard en lang over nagedacht had, dat weet je toch?’
Hij zuchtte. ‘Je hebt gelijk, ik zeur. Je neemt altijd grote stappen, maar nooit ondoordacht en je komt er eigenlijk altijd beter uit dan dat je erin ging. Maar een boerderij? Ik moet er niet aan denken. Stallen uitmesten, in de modder wroeten... Bah!’

Odette grinnikte. 'Ik vraag toch ook niet of je me komt helpen? Hoewel, misschien zou het best goed voor je zijn om die mooi gemanicuurde handjes van je eens te laten wapperen.'

Hij trok een gezicht en maakt een overdreven gebaar met allebei zijn handen. 'Die wapperen genoeg als ik praat. Wat ik probeer af te leren, omdat het zo cliché is voor een homo, maar dat terzijde.'

'Wie weet wat een leuke boerenzoons ik daar tegenkom,' plaagde ze hem.

'Die mag je hebben, want voor ik het weet sta ik toch stallen uit te mesten. Ik hou me wel bezig met mijn nieuwste fotomodellen. Ik had er gisteren één voor de camera... Oef. Superknop en nog lief ook.'

'Heb je hem mee uit gevraagd?'

Lodewijk bloosde. 'We gaan zaterdagavond naar een concert.'

'Nou, ik ben benieuwd. Mag ik een foto zien?'

Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn, scrollde even en hield het schermje voor haar neus. 'Dit is 'm.'

Odette hield nog net een zucht binnen. Waarom viel haar broer altijd op dat soort types? Ze wist dat hij eigenlijk heel erg verlangde naar een vaste, stabiele relatie, maar met deze jongens zou hij dat nooit vinden. Lief? De berekenende blik in die inderdaad prachtige blauwe ogen zei haar iets heel anders. Maar goed, misschien was ze bevooroordeeld, misschien zag ze dingen die er niet waren. Ze gunde het hem zo erg. Maar ze was bang dat hij hetzelfde probleem had als zij; een levenslange relatie zat er simpelweg niet in.

Lo stopte de telefoon weer in zijn zak en merkte op: 'Je hebt me weer handig op een ander onderwerp gebracht. We hadden het over jouw vlucht uit de werkelijkheid. Want dat is het.'

'Dat gaf ik toch daarnet al toe? Natuurlijk is het een vlucht. Maar een noodzakelijke. Maarten is nu ruim een jaar dood en het lukt me niet om mijn leven weer op te pakken. Het huis, de stad, alles herinnert me aan hem. Eerst dacht ik te gaan

reizen. Maar dat herinnert me ook aan hem. Plekken waar we samen geweest zijn, plekken waar we niet aan toe kwamen... Een andere stad was natuurlijk ook een optie. Maar uiteindelijk komt het dan toch op hetzelfde neer. Een ander winkelcentrum, andere restaurants, andere straten, maar toch dat stadsleven waar hij zo dol op was. Alles wat ik hier kan doen is gekoppeld aan mijn leven met hem en het feit dat hij er niet bij is, zorgt ervoor dat ik er helemaal geen plezier meer in heb. Het enige wat hij echt niet zag zitten waren mijn vage ideeën over buiten wonen, dieren houden, groente kweken. Ik vond het nooit belangrijk genoeg om er ruzie over te maken, ik had altijd het idee dat we nog tijd genoeg hadden. Maar nu kan ik het doen. En misschien vind ik er een manier om verder te leven zonder hem.'

Haar broer sloeg een arm om haar heen. 'Ik snap het. Ik hoop dat je er vindt wat je zoekt. Ik wou alleen dat je wat minder ver weg voor boerin ging spelen.'

'Tja, ik ben nu eenmaal net niet rijk en verwend genoeg voor een boerderij in deze omgeving. Maar je mag altijd langskomen en blijven logeren. Zodra ik de logeerkamer opgeknapt heb, tenminste.'

Zo vaak zag ze hem nu ook niet. Mensen dachten altijd dat tweelingen zo verknocht waren dat ze geen dag zonder elkaar konden, maar bij hen was dat in ieder geval niet zo. Hij woonde aan de andere kant van de stad en was regelmatig in het buitenland voor zijn werk. Ze hadden vooral contact via ellenlange telefoongesprekken en korte app-berichtjes over en weer. Toch was het altijd een goed contact geweest, zeker sinds hun ouders gescheiden en hun eigen, nogal avontuurlijke, wegen ingeslagen waren. Van hen hoorden ze soms maanden niets, zelfs nu niet. Het leek of ze simpelweg besloten hadden dat volwassen kinderen geen aandacht meer nodig hadden. Ook niet als die volwassen kinderen net weduwe waren, of worstelden met hun geaardheid.

Odette schudde de gedachte aan haar ouders van zich af. Er waren leukere dingen om aan te denken. Kippen bijvoorbeeld. Die wilde ze absoluut. Van die gezellige dikke. Een stuk of vier, zodat ze iedere dag voldoende verse eieren had. En o, een geit! Dat vond ze haar hele leven al geweldige dieren. Die moest er komen, of dat nou nuttig was of niet.

Een wapperende hand voor haar ogen haalde haar uit haar dagdromen. ‘Det! Ben je er nog? Waar denk je aan?’

‘Kippen en een geit.’ Ze lachte om zijn verbaasde gezicht. ‘Ik zat al op mijn boerderij. Sorry.’

‘Je hebt er echt zin in, hè?’

‘Ja. Ik weet dat het gek is, maar het is iets dat mijn hele leven al op de achtergrond gesluimerd heeft.’

‘Dus je hebt je al die jaren gevoegd naar wat Maarten wilde?’

Hij negeerde de periode voor Maarten. En daar was ze hem dankbaar voor.

‘Nee, zo was het niet. Ik vond ons leven samen ook leuk. Maar dit is iets wat we samen nooit gedaan zouden hebben. En daarom is het nu tijd om te kijken of het wel iets is voor mij alleen.’

‘Je speelde vroeger al dat je een boerderij had. Met paarden, maar ook kippen en geiten. Ik heb het altijd afgedaan als kleine meisjesdromen. Die willen allemaal een paard. Maar het zat bij jou dan toch dieper.’

‘Ja, dat paard was leuk voor erbij, maar die kippen wilde ik ook echt. Dat leek me toen al fantastisch. Voer strooien, eieren rapen. Geïnspireerd door televisieseries waarin boerderijen voorkwamen, neem ik aan.’

‘Het kleine huis op de prairie? Hoe ouderwets en zoetsappig wil je het hebben?’

Nu was het haar beurt om te blozen. ‘Ja, zoiets. Zonder de overdreven dramatische gebeurtenissen dan. Daar heb ik er al genoeg van meegemaakt de afgelopen tijd.’

‘Hoe was het ook weer? Het zusje werd blind, toch? Het

broertje ging dood. En later kreeg haar man een beroerte en kon niet goed meer lopen? En ieder jaar mislukte de oogst.’

‘Ja, zoiets. Maar er was ook altijd wel iemand die wilde helpen, die iets goeds deed. En dat gezin was zo heerlijk hecht, met een zorgende moeder en een heel sterke vader en een heleboel broertjes en zusjes...’ Haar stem stierf weg.

‘Zo anders dan wij hadden.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik denk dat er maar weinig gezinnen zijn waar alles zo perfect is. Televisie is nep, meisje. Dat heb ik je destijds ook vaak genoeg verteld.’

‘Weet ik. Ik verwacht ook echt niet dat mensen in mijn nieuwe dorp zoveel anders zijn dan hier. Maar die kippen en het boerenleven trekken me nog steeds. Ik ga het gewoon proberen.’

‘Ik hoor het al. Geen praten aan. Ik zal stoppen met proberen je van gedachten te laten veranderen. Wat zijn je concrete plannen?’

Dat was zo fijn aan Lo, bedacht Odette. Als hij iets accepteerde, dan was het ook volledig.

‘Ik ben al aan het inpakken. De verhuizers komen volgende week. Mijn flat is ook al verhuurd. Je weet hoe snel dat kan gaan hier in de stad.’

‘Dus je verhuist volgende week al? Waarom heb je het me niet eerder verteld?’

‘Je was in New York.’

‘En? Bellen en appen werkt daar gewoon, hoor!’

‘Ja, dat snap ik. Maar je had het druk met leuke dingen en ik wist dat je je zorgen zou maken. Bovendien ging het nogal snel ineens. Ik ging in een opwelling op internet kijken, zag precies wat ik zocht, maakte een afspraak, ging kijken en bracht spontaan een vrij laag bod uit dat meteen geaccepteerd werd. Binnen vierentwintig uur.’

‘Dat is inderdaad belachelijk snel.’

‘De overdracht was ook in een mum van tijd geregeld,

omdat ik geen hypotheek hoef te nemen en het huis al leeg stond. Ik was nog de meeste tijd kwijt met het regelen van de verhuizing en het te huur zetten van ons appartement. Het heeft bij mij ook heel even tijd nodig gehad om te bezinken en toen het eindelijk tot me doordrong dat ik dit echt ging doen, leek het me ook zo raar om je een berichtje te sturen met de mededeling dat ik een huis gekocht had. Dus heb ik nog heel even gewacht, zodat ik het je rechtstreeks kon vertellen.'

'Hm. Nou, vooruit. Excuses aanvaard. Maar als je volgende maand ineens besluit om een kasteel te kopen, wil ik van iedere stap uitgebreid een verslag. Anders worden we net zo afstandelijk als pa en ma en dat zouden we niet doen.'

'Afgesproken.'

Hij aarzelde, maar vroeg toen toch: 'Wat vindt Ella ervan?' Odette zuchtte. Het bleef een pijnlijk onderwerp. Maar het moest besproken worden. 'Over afstandelijk gesproken. Ze weet het nog niet. De laatste tijd hebben we weinig contact. Maar het lijkt me dat een meisje van tien het heerlijk zal vinden om haar vakanties door te brengen op een boerderij.'

'Een meisje van tien dat door haar vader straal verwend wordt en op de duurste scholen zit? Ik weet het niet.'

'Ze heeft ook mijn genen, dus misschien heeft ze wel net als ik een sluimerende wens om op deze manier te leven. Wij zijn ook niet bepaald opgevoed met eenvoud en zuinigheid. Trouwens, de laatste paar keer dat ze bij me was in het appartement, verveelde ze zich dood. Winkelen vond ze niet leuk en de paar uitjes die ik kon verzinnen, waren ook niet helemaal wat ze wilde. Eigenlijk zat ze vooral te appen met vriendinnen en ik ben bang dat het één grote klaagzang over haar stomme, saate moeder was.'

'Denk je dat Dave haar tegen je opzet?'

Ze dacht even na. 'Niet bewust, denk ik. Maar hij zal tegenover haar niet verbergen wat hij van me vindt. En zoals je weet is dat allesbehalve positief.'

'Die rotzak heeft je kapot gemaakt.'

'Ik ben er wel overheen. Het blijft pijnlijk dat mijn dochter niet bij mij opgroeit, maar toen we uit elkaar gingen, was dat nu eenmaal de beste oplossing voor haar. Het belangrijkste is dat Ella gelukkig is. Dave was geen beste echtgenoot, maar hij is wel een heel goede vader.'

'Dave had hier moeten blijven wonen, zodat Ella meer tijd met haar moeder door kon brengen. Dat was de beste oplossing geweest.'

'Hij had daar nu eenmaal meer kansen. En zijn familie woont er.' Ze schudde haar hoofd. 'Ik wil dat niet allemaal weer oprakelen. Maar ik denk dat het voor Ella niet uitmaakt waar in Nederland ze tijdens haar vakanties gedumpt wordt. Ze is sowieso altijd afwisselend boos en opstandig of belachelijk beleefd als ze bij mij is.'

Ze zag dat Lo erover door wilde gaan en begon snel over een ander onderwerp. Ze kon haar verleden met Dave het beste verwerken als ze er niet te veel over nadacht.